

30.3. 2025, 4. neděle postní, Laetare (Veselte se s Jeruzalémem, Iz 66,10)

Píseň: 289,1 *Tebe, Bože, chválíme*

Introit: Žalm 25,4-8

Píseň: EZ 33,1-3 a 6-7 *K tobě duši pozdvihuji* (Žalm 25)

Modlitba:

Pane Bože,

přišli jsme a prosíme - o občerstvení, když jsou naše duše unavené. O uzdravení, když nás trápí nemoci těla nebo duše. O zklidnění, když máme strach. O naději, když vidíme zítřek černě. O pokoj, když se lidé hádají. O mír, když se válčí. O moudrost, když si nevíme rady. O pokoru, když máme pocit, že jsme vševědoucí a nejchytřejší. O ztišení, když máme uvnitř sebe chaos.

Prosíme, působ v nás i skrze nás. Prosíme, ať sami přispíváme k pokoji, šíření naděje, dobra, lásky. Blíží se Velikonoce, prosíme dej nám trochu pochopit, co a proč se tenkrát stalo a jak to stále souvisí s námi teď.

Prosíme o požehnání – dnešních bohoslužeb i sborového shromáždění. Amen.

Čtení: Lk 7,36-50 (Ježíš a hříšnice v domě farizeově)

Píseň: EZ 330 *Odpust'*

Text: Mt 6,12a *A odpust' nám naše viny.*

Kázání:

1. Svoboda a odpovědnost

Když nám/mně někdo něco vytkne, většinou to první, co nám/mně přijde na mysl, je „ale...“ Ale já... ale okolnosti... ale ten druhý... ale ta situace... Přijmout, uznat, že já jsem něco udělala špatně, se mi nechce.

Jenže. Přiznat (si) chybu je také akt svobody a dospělosti. Jednám, jednala jsem jako dospělý odpovědný člověk a jsem připravena nést důsledky. Když přijmu odpovědnost, mohu přijmout odpuštění. Když vinu svedu na něco nebo někoho jiného nebo ji zametu pod koberec, úlevné odpuštění nepřijde.

Vina je jako těžký kabát nasáklý špinavou vodou a blátem. Člověka tíží, táhne k zemi, uzemňuje, paralyzuje, nemůžu zvednout hlavu, zhluboka se nadechnout, dívat se nahoru, těžko se i zpívá. Člověk sám si ho svléct moc nemůže.

(píseň Dnes k svému stolu – 358 - „*I vinu, která tíží nás, on z našich ramen snímá zas. Jak vzácné je, když stoluje dárce spásy s námi.*“)

Odpuštění je, jako by nám někdo (Pán Bůh) ten těžký, špinavý kabát sundal.

Proto opakované uvědomování a vyznávání vin, například modlitbou Páně, umožňuje být opakovaně od vin/y osvobozen.

2. V domě u farizea. Když mi o něco jde.

Farizeus pozval Ježíše k sobě do domu na jídlo. Chtěl s ním setkat a mluvit. O Pánu Bohu? O dodržování židovských pravidel? Nebo jen tak o životě? Chtěl se s Ježíšem setkat jako rovný s rovným. Asi nejde o nic vážného, nejde „o život“.

Do domu vejde žena, ve městě známá jako hříšnice. Má jasno v tom, co od Ježíše a potažmo od Pána Boha chce. Potřebuje odpuštění. Osvobození. Od sebe sama, od daného způsobu života, který ji svazuje. Od něčeho, co ji tíží. Setkání s Ježíšem je pro ni jedinečná šance. K životu nepotřebuje si jen nezávazně popovídat o Pánu Bohu. Na to teď není čas. (Možná i farizeus plánoval se Ježíšovi po večeri svěřit s něčím osobním. Ale – však je dost času.)

Možná se žena stydí, možná váhala, zda do farizeova domu vstoupit a Ježíše se dotknout. Ale my ji vidíme už v akci, v slzách, v nouzi. Ježíš ji přijme, odpustí, osvobodí ji; odpuštění je osvobození k novému začátku, k možnosti žít jinak. Žena pak odchází v pokoji. „*Tvá víra tě zachránila, jdi v pokoji.*“ (Lk 7,50)

Zda požehnání a přání pokoje od Ježíše dostal i farizeus, nevíme. K víře nejsou potřeba velké emoce, jaké ukazuje ta žena. Ale zdá se mi, že farizeus si chtěl nechat odstup a taky ukázat, že on má Bohu co nabídnout. Jsem čistý, snažím se, dodržuji pravidla a přikázání. „Pozval jsem tě, Ježíši, abych tě pohostil, abych se ti předvedl. Jsem dobrý, ne?“

Nevíme, zda a jak jejich rozhovor pokračoval.

Každý víme sám za sebe, jak to „máme s Pánem Bohem“, druhý člověk do toho nevidí, nemůže to hodnotit - a je to tak správně.

3. Vina a chléb.

Co je to za vinu, kterou zmiňujeme v modlitbě Páně? Jsme opravdu (tak) hříšní? Potřebujeme pokaždé znovu prosit o odpuštění? Není ta církev nějak posedlá lidskou hříšností, nepřipomíná se až moc? Jsme slušní lidé, přece. Žijeme jak nejlíp umíme...

Tato prosba začíná spojkou „a“. Je tak propojena s prosbou o chléb. Není to náhoda. Chléb a vina spolu souvisejí. Žijeme na dluh.

Začnu od chleba; dostatečných výnosů v zemědělství dosáhneme použitím hnojiv či antibiotik, vajíčka z klecových chovů vidíme v regálech obchodů stále, levné oblečení se často vyrábí v nelidských podmínkách. Daleké cestování letadlem také není k přírodě šetrné....

Kam až sahá moje odpovědnost? O čem všem mám vědět, na co všechno brát ohled? Kde vzít peníze na férové potraviny... Někdy se ve vyznání vin používá slovní spojení „zhřšili jsme myšlenkami, slovy i skutky“. Jsme zapleteni do různých velkých i malých souvislostí viny.

Někdy jsme vinni aktivitou - činem vykonaným nebo slovem vyřčeným, jindy naopak pasivitou: nestarali jsme se, nezastali se, nepomohli, nepřemýšleli, nepřispěli...

4. Zrcadlo

Když v modlitbě Páně prosíme o odpuštění vin, je to jako otevření očí a upřímný pohled do zrcadla. Tady a taková jsem, Pane Bože. (Tak jaký jsem a nemám nic, zpíváme v písni). Vyznávám a prosím o odpuštění. Modlitba s vyznáním vin... to nemá za cíl člověk přitlačit ke zdi, uzemnit a nechat ležet příslápnutého. Po tom odkrytí, vyznání, odhalení – přichází odpuštění. Možnost vstát, zvednout hlavu, jít dál. Vyznáním hříchů cesta víry nekončí. Věříme v odpuštění, věříme v odpouštějícího Boha. O to při tom vyznávání jde. V odpouštějícího Boha věřila ona žena, která přišla do farizeova domu. Nebo celník, který se neodvažoval jít dopředu a modlil se vzadu v chrámu. (Lk 18,13) Nebo marnotratný syn, který šel do sebe, vrátil se, vyznal, že není hoden nazývat se synem – a byl přijat, objat, oblečen do nových šatů. Otec kvůli němu vystrojil hostinu, tam se syn po dlouhé době dosyta najedl, ale hlavně - to byla oslava nového začátku.

Pane Bože,

myslíme na to, jak žijeme....

na své dluhy vůči lidem, přírodě,

na slova, která jsme řekli ve zlobě, afektu,

na slova, která jsme měli říct, ale nezazněla,

na lhostejnost,

myslíme na svou víru a vztah k tobě...

prosíme tě o milost, smilování, odpuštění. Amen.

Píseň: EZ 334 *Hříchy (bez refrénu)*

Ohlášky:

Píseň: 723 *Tak jaký jsem*

Přímlovná modlitba, Otče náš

Poslání: Hospodin je dobrotivý, přímý, proto ukazuje hříšným cestu. On pokorné vede cestou práva, on pokorné učí chodit po své cestě. Všechny stezky Hospodinovy jsou milosrdenství a věrnost pro ty, kteří dodržují jeho smlouvu a svědectví. (Ž 25,8-10)

Požehnání: Neměj strach a neděs se, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš. (Joz 1,9) Píseň: 581 *Stvoř srdce čisté*